

Sygn. akt IV P-upr 206/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Mariusz Szwałd
Protokolant:	Dorota Korzec

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2021 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)

przeciwko (...) Spółka Akcyjna **w (...)**

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w (...) na rzecz powódki (...) kwoty:

- 1). 1500 zł (słownie: tysiąc pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2019r. do dnia zapłaty – tytułem wynagrodzenia za czas gotowości do pracy w czerwcu 2019r.
- 2). 2250 zł (słownie: dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2019r. do dnia zapłaty – tytułem wynagrodzenia za czas gotowości do pracy w lipcu 2019r.
- 3). 2250 zł (słownie: dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2019r. do dnia zapłaty – tytułem wynagrodzenia za czas gotowości do pracy w sierpniu 2019r.
- 4). 2250 zł (słownie: dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 października 2019r. do dnia zapłaty – tytułem wynagrodzenia za czas gotowości do pracy we wrześniu 2019r.

II nakazuje Skarbowi Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w (...) kwotę 500 zł (słownie: pięćset złotych) – tytułem opłaty od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić.

sędzia Mariusz Szwałd

Sygn. akt IV P-upr 206/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 lutego 2021 roku

Powódka (...) w pozwie przeciwko pozwanemu (...) Spółka Akcyjna w (...), zmodyfikowanym do protokołu rozprawy w dniu 11 lutego 2021 r., wniosła o zasądzenie od pozwanego kwot :

- 1500 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2019r. do dnia zapłaty – tytułem wynagrodzenia za czas gotowości do pracy w czerwcu 2019r.

- 2250 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2019r. do dnia zapłaty – tytułem wynagrodzenia za czas gotowości do pracy w lipcu 2019r.

- 2250 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2019r. do dnia zapłaty – tytułem wynagrodzenia za czas gotowości do pracy w sierpniu 2019r.

- 2250 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 października 2019r. do dnia zapłaty – tytułem wynagrodzenia za czas gotowości do pracy we wrześniu 2019r., albowiem pozwany za okres wypowiedzenia umowy o pracę nie wypłacił powódce wynagrodzenia za pracę.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna w (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości, albowiem powódka miała przeciwskazania do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku, dlatego nie mogła być w gotowości do świadczenia pracy. W okresie wypowiedzenia powódka nie świadczyła pracy, a przyczyny tego leżały po stronie pracownika.

Pozwany wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

Na podstawie umowy o pracę z dnia 22 lipca 2016 r. pozwany (...) Spółka Akcyjna w (...) zatrudnił powódkę (...) na czas nieokreślony na stanowisku magazyniera w pełnym wymiarze czasu pracy.

W orzeczeniu nr (...) z dnia 10 czerwca 2019 r. wskazano, iż (...) jest niezdolna do wykonywania pracy na stanowisku o symbolu 22, wobec istnienia przeciwskazań zdrowotnych.

W piśmie z dnia 17 czerwca 2019 r. pozwany zawarł oświadczenie o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął 30 września 2019 r. Powodem rozwiązania umowy o pracę była niezdolność powódki do wykonywania pracy na stanowisku magazyniera, w związku z przeciwskazaniem zdrowotnymi, stwierdzonymi w orzeczeniu lekarskim z 10 czerwca 2019 r. wydanym przez lekarza medycyny pracy.

Dalej pozwany wskazał, że mając powyższe na uwadze oraz, biorąc pod uwagę charakter pracy w magazynie, gdzie głównie są stanowiska magazynowe (tylko nieliczne biurowe), niemożliwe jest dalsze zatrudnienie powódki na zajmowanym stanowisku. Pracodawca nie ma możliwości zapewnienia pracownikowi innej pracy, którą mógłby wykonywać, wobec istniejących przeciwskazań zdrowotnych. Stąd też pracodawca podjął decyzję o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę. Od dnia 10 czerwca 2019 r. pracodawca nie może dopuścić powódki do świadczenia pracy na zajmowanym stanowisku. Nieobecność powódki za ten okres jest usprawiedliwiona, niepłatna.

Dowód : akta osobowe powódki

Powódka otrzymane zaświadczenie lekarskie zawiozła do pracy i wręczyła kadrowej. Kadrowa po spotkaniu z dyrektorem poinformowała powódkę, by ta poszła do domu, bowiem pracodawca nie może dopuścić jej do pracy, a w tej sprawie pozwany prześle jej do domu pismo.

W okresie wypowiedzenia powódka nie świadczyła pracy, nie chorowała, nie pobierała też zasiłku dla bezrobotnych. W tym okresie nie otrzymywała ani wynagrodzenia za czas choroby, ani zasiłku chorobowego. Gdyby pracodawca

zapropował jej pracę na innym stanowisku, była gotowa do jej wykonywania. Powódka nie pytała pracodawcy, czy jest możliwość pracy na innym stanowisku. Pracodawca nie poinformował jej, że nie ma możliwości zapewnienia jej innej pracy.

W okresie wypowiedzenia umowy o pracę powódka nie przebywała na urlopie wypoczynkowym, nie świadczyła też żadnej innej pracy.

Dowód : zeznania powódki (00:09:33-00:15:00),

Art. 81 § 1 k.p. stanowi, że pracownikowi za czas niewykonywania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy, przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszerogowania, określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania - 60% wynagrodzenia. W każdym przypadku wynagrodzenie to nie może być jednak niższe od wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów.

Zgodnie z art. 229 § 4 k.p. pracodawca nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku w warunkach pracy opisanych w skierowaniu na badania lekarskie.

W sprawie nie ma sporu co do faktów, a zadaniem sądu było dokonanie interpretacji art. 81 § 1 k.p. oraz art. 229 § 4 k.p.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 stycznia 2014 r. I PK 150/13 wskazał, że pracownikowi przysługuje wynagrodzenie przewidziane w art. 81 § 1 k.p., jeżeli pracodawca na podstawie art. 229 § 4 k.p. nie dopuszcza go do pracy wskutek przedstawienia orzeczenia lekarskiego stwierdzającego przeciwwskazania do pracy na określonym stanowisku.

1. Przyczyna dotycząca pracodawcy nie musi być koniecznie zawiniona w sensie przypisania subiektywnej winy osobom działającym w imieniu pracodawcy. Użyte w art. 81 § 1 k.p. sformułowanie "przeszkody z przyczyn dotyczących pracodawcy" nie może być rozumiane wąsko jako "przyczyny spowodowane przez pracodawcę" czy "przyczyny zawinione przez pracodawcę". Przeszkody uniemożliwiające wykonywanie pracy mogą być na potrzeby tego przepisu dychotomicznie podzielone na przeszkody dotyczące pracownika i przeszkody niedotyczące pracownika. Jedynie zaistnienie przeszkód dotyczących wyłącznie pracownika wyklucza zastosowanie art. 81 § 1 k.p.

2. Jeżeli pracownik pozostawał w obiektywnej gotowości do wykonywania na rzecz pracodawcy pracy o innym charakterze niż przeciwwskazana w orzeczeniu lekarskim (był psychofizycznie zdolny do wykonywania takiej pracy, przejawiał zamiar jej podjęcia, o czym pracodawca wiedział; pozostawał z pracodawcą w kontakcie umożliwiającym wezwanie go do pracy i oczekiwał na dyspozycję pracodawcy co do natychmiastowego podjęcia się wykonywania obowiązków oraz wyraźnie uzewnętrznił zamiar podjęcia pracy), to skoro takiej pracy (innej niż przeciwwskazana) pracownikowi nie powierzono, to przysługuje mu wynagrodzenie przewidziane w art. 81 § 1 k.p., bo doznał przeszkód w wykonywaniu pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, choć pracodawcy w tych okolicznościach nie można przypisać winy.

Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę w całości podziela stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w przytoczonym powyżej wyroku, wydane na podstawie podobnego stanu faktycznego i uznaje je za własne.

W sprawie ustalono, że w orzeczeniu nr (...) z dnia 10 czerwca 2019 r. wskazano, iż powódka jest niezdolna do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku pracy, wobec istnienia przeciwwskazań zdrowotnych.

Takiej treści orzeczenie lekarskie powódka przekazała pracodawcy. Pozwany wypowiedział powódce umowę o pracę, wobec tego, że utraciła ona zdolność do zajmowania powierzonego jej stanowiska pracy. Pozwany nie proponował powódce innego stanowiska pracy.

W okresie wypowiedzenia powódka nie świadczyła pracy, nie chorowała, nie pobierała też zasiłku dla bezrobotnych. Była także gotowa do wykonywania pracy na innym stanowisku pracy.

W świetle przytoczonego powyżej wyroku Sądu Najwyższego, wskazać należy, że powódka była gotowa do świadczenia innej pracy niż pierwotnie jej pozwany powierzył. Stan zdrowia powódki pozwalał jej na świadczenie innej pracy. Miała także możliwość jej wykonywania.

Zatem w stosunku do tej innej pracy powódka pozostawała w gotowości do jej świadczenia, co uprawnia ją do wynagrodzenia. Gotowość świadczenia pracy przez powódkę nie była kwestionowana przez pozwanego.

Przeszkoda w świadczeniu pracy przez powódkę powstała od dnia doręczenia pracodawcy zaświadczenia lekarskiego o istnieniu przeciwwskazań. Przeszkoda ta związana była tylko z zajmowanym przez powódkę stanowiskiem pracy. Z przyczyn leżących po stronie pracodawcy innej pracy w okresie wypowiedzenia powódka nie wykonywała, bowiem pracodawca nie dopuścił jej do świadczenia takiej pracy. Przyczyna niedopuszczenia powódki do pracy leżała zatem po stronie pracodawcy.

A skoro tak, to powódka miała prawo do wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Mając powyższe na uwadze sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 785 z późn. zm.) nie mają obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik wnoszący powództwo lub strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem art. 35 i 36. Natomiast zgodnie z art. 113 ust. 1 w/w ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zgodnie z tym Sąd nakazał Skarbowi Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od pozwanego kwotę 500 zł tytułem opłaty od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić.

Sędzia Mariusz Szwał